

og mere, og Grundlovens Bestemmelse i syvende Affsnit om Samvittighedsfrihed kan komme til at blive en Sandhed.

Grundtvig: Ja, jeg har rigtignok givet 12 §. for dette Afsnit af Forordningen 30te Mai 1828, som jeg her holder i Haanden, men det er min fulde Overbeviisning, at den ikke er, eller har nogenstunde været 4 §. værd. Jeg kan derfor ikke Andet end glæde mig over, at dog i det Mindste en Deel af denne Forordning falder boyt ved dette Lovforslag, skjendt jeg rigtignok skulde ønske, at den hele Forordning var gaaet den samme Vej; thi jeg er fuldkommen overbevist om, og har ved fornyet Læsning og Overveilelse endnu mere klart overbevist mig om, at der ikke er en Løddel i den hele Forordning, som kan være til mindste Gavn, men at der derimod er en heel Deel i den, som kan gjøre Skade. Da jeg imidlertid oprigtig glæder mig ved Affkaffelsen af Daabstvangen, der jo er en kjædelig Søster til Evangsdaaben, og glæder mig dobbelt ved, at det skeer uden farlig Henvisning til den kirkelige Disciplin, saa skal jeg ikke gjøre mindste Vanskelighed, eller lægge mindste Hindring i Veien for, at Loven kan gaae glat igjennem, men jeg anseer det dog ikke alene for nyttigt, men ligefrem for min Pligt at henvende den høitærede Dplysningsministers Opmærksomhed paa § 18 i denne Forordning, i hvilken Paragraph det blandt Andet bestemmes, at ethvert Barn ved Daaben ikke alene skal benævnes med Fornavn, men ogsaa med det Familie- eller Stammaavn, som det i Fremtiden bør være. Jeg kan ikke see, at der ved denne Bestemmelse er givet den aldeles urimelige Befaling, at et Barn, som døbes paa kristelig Maade, ikke alene skal døbes med sit kristelige Navn, men ogsaa med sit borgerlige Tilnavn, thi den Bestemmelse, at ved Daaben skal ogsaa Tilnavnet høres, er jo aldeles fyldestgjort, naar Præsten eller den, som døber Barnet, tilspørger det med dets fulde Navn, ligesom det indføres i vedkommende Embedsmands Bog, men den urimelige Fortolkning, at Tilnavnet ikke blot skulde høres ved Daaben, men i selve Daaben og derved sammenslyde med Døbenavnet,

denne urimelige Fortolkning har dog ikke blot mange Præster fulgt, men det afgangne danske Cancellie — og vel er det, at det er afgangt — var, saavidt jeg veed, ogsaa af den Formening, ventelig fordi det var en Evang mere, og fordi det ansaae Evangen i alle Maader for at være et saa stort Gode, at man ikke kunde saae for meget deraf. Hvad der endelig gjør det til min Pligt at anføre dette ved denne Leilighed, det er, at jeg ikke seil underrettet, saa har det ganske nylig været det Tilfælde, at en Præst, fordi han nægtebe at døbe med et Binavn, har været anklaget, jeg veed ikke om for Ministeren eller blot for vedkommende Biskop, og at det skal være gjort ham til Pligt herefter at døbe med Binavnene. At dette er en aldeles urimelig Fortolkning af de Ord, „at ved Daaben skal ikke alene Fornavnet nævnes, men ogsaa Familie- eller Stammaavn“, det har jeg allerede bemærket, men jeg maa lægge til, at det er en Bestemmelse, som, hvis den var givet, eller skulde tænkes at være givet ved denne Forordning, saa kunde den dog umulig følges af dem, der have en Smule Dplysning, der vide, hvad det vil sige at give et Døbenavn, og som tillige dog see, hvor Statens Grændser absolut maae være i Henseende til Bestemmelsen om en saa aldeles uendelig og uborgerlig Ting som en kristelig Daab. Det er jo indlysende, at Staten ikke kan have den allermindste Ret til at indblande sig i, hvorledes der skal døbes paa en kristelig Maade, imedens den derimod inden sit Raaderum godt kan bestemme, at ogsaa Børnenes borgerlige Navn skal nævnes ved Daaben og indføres i Kirkebogen. Hvad nu Sagen selv angaaer, da vil jeg blot gjøre opmærksom paa, at det ikke alene, saavidt jeg veed, ligesom Daabens Indførelse i Verden, er aldeles uhørt, at der døbt med et andet Navn end det, der valgtes til et Menneffes kristelige Navn, og derfor gjøres der ikke blot paa Dansk, men i hele Christenhedens Tungemaal, saavidt jeg kjender dem, udtryffeligt Forffjel mellem de to Slags Navne, mellem hvad vi kalde Binavn eller Tilnavn og hvad Andre med os kalde Døbenavn eller det kristelige Navn, og endelig er det jo klart, at dersom vi skulle døbe alle dem, vi døbe, med det Binavn, som de blandt